

Arrest

nr. 308 169 van 12 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 april 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 28 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 28 juni 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 29 juni 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, S.(...) M.(...) E.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U hebt de Pashtun etniciteit en bent een moslim van de soennitische stekking. U ging tot de zevende graad naar school.

U bent afkomstig uit Nuram (Nooram) een dorp gelegen in het Alishang district van de provincie Laghman. Hier woonde u tot aan uw vertrek samen met uw vader S.(...) M.(...) A.(...), uw moeder G.(...) en uw broers L.(...) en U.(...).

In uw dorp Nuram (Nooram) werden de jongeren aangemoedigd voor jihad. Sommige jongens vervoegden de taliban, andere verlieten het dorp. Ook u werd meermaals benaderd door A.(...) M.(...), de malik van uw dorp. Hij vroeg u om de taliban te vervoegen. Verschillende dorpelingen kwamen om in jihad. I.(...) was de laatste, hij liet het leven bij een mislukte bomaanslag op het districtshuis. Twee maanden na zijn dood, werd u opnieuw benaderd door A.(...) M.(...). Hij wou u voor training naar Kunduz zenden. Bij terugkomst zou u een aanslag moeten plegen op het districtshuis van Alishang. Thuis vertelde u dit aan uw vader, die u wegzond naar Iran, tot de kust veilig was. Twee dagen na uw vertrek kwam de taliban naar uw huis op zoek naar u. U bevond zich toen in Herat.

Tijdens uw verblijf in Iran viel de overheid echter een naburig dorp Kachra binnen. Hierbij werden vijf talibanleden gedood. De taliban zag u als de schuldige van deze raid en verdacht u van verklikking aan de overheid. Na deze inval kwam de taliban opnieuw naar uw huis. Ze vroegen uw locatie en dreigden u te vermoorden als ze u vonden. De dorpsouderen kwamen tussen beiden. Er werd bedongen dat uw familie met rust zou worden gelaten. De taliban mocht u vermoorden indien ze u zouden aantreffen.

U verliet Afghanistan in 2019. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Slowakije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België waar u op 27 april 2021 aankwam. U dient hier op 28 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u verzaakte aan uw plicht tot jihad en omdat men u ervan verdacht een verklikker te zijn.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ("CGVS") de volgende originele documenten neer: uw taskara, uw schooltranscript en medische documenten. Verschillende foto's van dorpelingen die omkwamen in jihad en foto's van uw omgeving. Verder maakt u ook kopieën van de taskara's van uw ouders over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u aan uw plicht tot jihad verzaakte. De taliban wilde dat u hen zou vervoegen. U moest naar Kunduz voor training en bij terugkomst een aanslag plegen op het districtshuis van het Alishang. U weigerde en ontvluchtte het land (CGVS p. 15). Ook werd u ervan verdacht een spion te zijn (CGVS p.20). Incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 12 oktober 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij er werd besloten dat u op datum van 5 oktober 2021 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar- kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, betekent dat u zich bewust gevoelig jonger probeerde voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid. Op het CGVS geeft u aan dat u bij de DVZ een fout in verband met uw leeftijd maakte omdat u toen ziek was (CGVS, p.5). Het hoeft weinig betoog dat dit geen overtuigende uitleg is. Uit het administratief dossier blijkt verder dat u voordien in Bulgarije wel een volwassen leeftijd opgaf.

Verder stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban onaannemelijk zijn.

U beweert dat de taliban aan rekrutering deed in uw dorp. U zegt in dit verband: "ja ze rekruteerden en predikten in de moskee van het dorp." U stelt dat A.(...) M.(...), de imam van uw dorp, de jongens in het dorp aanmoedigde voor jihad. U werd, naar eigen zeggen, meermaals benaderd door A.(...) M.(...) met het verzoek om jihad te doen. Hij vroeg u om de taliban te vervoegen en u op te offeren in naam van Allah (CGVS p. 14). Na verdere bevraging blijkt echter dat u slechts tweemaal persoonlijk benaderd werd. U zegt namelijk: "De eerste keer was in de moskee. De tweede keer was na de dood van M. K. In de moskee zei hij het altijd aan iedereen (CGVS p. 16)." Gevraagd hoe u op dit verzoek reageerde, stelt u: "Ik kon hem niet weigeren want hij zou me vermoorden maar ik kan ook niet accepteren. Ik liet hem wachten, ik zei oké, oké en liet hem wachten (CGVS p. 17)." Dat de imam zich tevreden stelde met het uitblijven van een antwoord overtuigt allerminst.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) ook blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er bovendien niet in, in concreto, aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U stelt uitdrukkelijk dat uw vader tegen uw aansluiting bij de taliban was gekant (CGVS, p. 12). Bovendien oppert u dat uw vader in het leger diende (CGVS, p. 14). Gezien het voorgaande is het eigenaardig dat de taliban u zou wensen te rekruteren.

Bovenstaande vaststellingen worden bovendien door u bevestigd wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aangeeft dat er personen waren die zich vrijwillig aansloten bij de taliban. U noemt verschillende dorpelingen die vrijwillig bij de taliban gingen (CGVS p. 12). U stelt dat A.(...) M.(...), de imam van uw dorp, de jongens in het dorp aanmoedigde voor jihad. Gevraagd hoe hij dit precies deed, stelt u dat jongens gelokt werden met beloften van engelen en een hogere rang. U spreekt over het zingen van hymnes en zegt: "de jongens werden gepassioneerd dit is Islam (CGVS p. 15-16)." De bewoording die u hanteert, bevestigt dat de rekruteringsmethoden van de taliban in uw dorp op overtuiging en overreding berusten eerder dan op dwang. U gaf ook uitdrukkelijk aan dat de jongens die u noemde zich vrijwillig aansloten (CGVS p. 12). Waarom de taliban, gezien deze omstandigheden, dusdanig veel moeite zou doen om u te rekruteren terwijl zij over vrijwillige rekruten konden beschikken maakt u niet duidelijk.

Voorts kunnen uw verklaringen aangaande de wijze waarop de Taliban u trachtte in te lijven niet overtuigen. Wat de eerdere vaststelling aangaande het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven alleen maar ondersteunt.

U beweert dat u twee maanden na de dood van Imran nogmaals benaderd werd door A.(...) M.(...). Ditmaal was de toon dwingend. U moest naar Kunduz voor training en zou bij terugkeer een aanval moeten uitvoeren op het districtshuis van Alishang (CGVS p. 14). Gevraagd hoe u deze opdracht diende te volbrengen, blijft u het antwoord schuldig. U zegt enkel: "ik moest mezelf opofferen in naam van Allah." U kan geen details verschaffen over de aanslag die u diende uit te voeren of over uw specifieke rol hierin. Ook maakt u niet duidelijk om welke reden u uitgekozen werd om deze aanval uit te voeren (CGVS p. 17). Gezien u verklaarde dat de taliban over verschillende vrijwillige rekruten beschikte is het eigenaardig dat ze beroep deden op u. Hiermee geconfronteerd werpt u op: "Niemand van mijn familie was met hen. Ik was de oudste zoon en moest hen vervoegen (CGVS p. 18)." Deze verklaring volstaat niet om te duiden waarom de taliban, een dergelijk risico zouden nemen, gelet op het feit dat ze doorgaans over voldoende vrijwilligers beschikken. Temeer gezien u oppert dat uw vader ooit als soldaat had gewerkt (CGVS p. 14).

Eenmaal thuis bracht u uw vader hiervan op de hoogte. Laatstgenoemde wilde niet dat u de taliban zou vervoegen dus zond hij u weg naar Iran. U diende daar te blijven tot alles veilig was in het dorp en de overheid daar opnieuw aanwezig zou zijn (CGVS p. 14).

Toen u in Iran was, vond er een raid plaats in de buurt van uw dorp. U zegt: "De overheid deed een raid op de taliban. Vijf mensen van de taliban werden daarbij vermoord (CGVS p. 15)." U legt dienaangaande tegenstrijdige verklaringen af. Waar u eerst oppert dat de raid in uw dorp plaatsvond zegt u vervolgens dat de raid in Kachra plaatsvond, een plaats achter uw dorp waar Kutchi's leefden (CGVS p. 20). Verder zijn uw verklaringen weinig doorleefd te noemen. U weet niet te vertellen wat er zich juist afspeelde (CGVS p. 19). Nochtans staat u op heden nog steeds in contact met uw familie. Zo spreekt u uw ouders nog om de maand (CGVS p. 9). U werd dus meermaals in de gelegenheid gesteld om hier informatie over in te winnen. Gezien deze feiten rechtstreeks verband houden met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, kan van u verwacht

worden beter op de hoogte te zijn. U beweert immers dat u de schuld kreeg voor het plaatsvinden van deze operatie. Naar eigen zeggen werd u verdacht van verklikking aan de overheid (CGVS, p.20). Gevraagd om welke reden ze u verdachten, haalt u aan dat u op hun zwarte lijst stond. U zegt dat ze boos op u waren omdat u hen niet vervoegde en was verdwenen. Gevraagd om te preciseren welke informatie u aan de overheid zou hebben doorgespeeld, stelt u: "Info over de aanval op het districtshuis, geheimen van de taliban, waar ze woonden in het dorp, de leden van taliban van dorp." Volgens uw verklaringen waren er echter geen dorpelingen onder de talibanleden die vermoord werden tijdens de overheidsoperatie. Waarom u in voorkomend geval beschuldigd werd van het plaatsvinden van deze raid maakt u niet duidelijk. Daarenboven stelde u dat u geen van de omgekomen talibanleden persoonlijk kende. Bovendien kan u slechts twee van de vijf leden bij naam noemen. Gevraagd hoe u informatie kon geven over mensen die u niet kende, zegt u: "Ik weet niet waarom de taliban zo denkt maar ze denken zo. Niemand van ons dorp stierf. Mensen van Kachra en Peya Khail stierven, belangrijke mensen van de taliban (CGVS p. 20)." Los van het bovenstaande kan nog worden vastgesteld dat u noch bij uw aanmelding als vermeende minderjarige noch tijdens het afleggen van uw verklaringen bij de DVZ enige melding maakte van het gegeven dat u er door de taliban van beschuldigd werd een spion te zijn (administratief dossier, DVZ, aanmelding als niet begeleide minderjarige vreemdeling, DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u een kernelement van uw relaas niet bij de DVZ vermeldde doet uiteraard afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Gezien dit alles is het volstrekt onlogisch dat u ervan verdacht werd een spion te zijn.

Twee dagen na deze raid kwam de taliban wederom naar uw huis op zoek naar u. Daar vond bemiddeling plaats tussen de taliban en uw gezin door middel van de dorpsouderen. Hierdoor werd uw vader niet gearresteerd door de taliban. De uitkomst van deze bemiddeling was dat ze u mochten doden indien ze u aantroffen. Uw vader daarentegen trof geen schuld en diende bijgevolg gerust gelaten te worden. Bovendien was hij een oudere man en oppert u dat de gebruiken in uw dorp dicteerden dat men niets met de vrouwen en de oudere mannen mag doen (CGVS p. 15). Gevraagd waarom de taliban naar de dorpsouderen luisterden is uw antwoord: "Omdat ze geen andere remedie hadden. Ik was er zelf niet wat konden ze anders doen? Het is in onze traditie dat niemand iets tegen de ouderen mag zeggen (CGVS p. 20)." Dat de taliban die uw dorp controleerde, geen andere keuze had dan zich te schikken naar de wensen van de dorpsouderen overtuigt allerminst.

Hierna kwam de taliban nooit meer naar uw huis. U stelt in dit verband: "Nee. Ze klopten nooit meer op de deur van ons huis. Het besluit was dat als ze mij te pakken zouden krijgen ze met mij zouden afrekenen (CGVS p. 20)." Bovendien ondervond uw familie hierna geen problemen meer met de taliban. U zegt: "Na deze gebeurtenis alleen getreiter (CGVS p. 21)." Tegelijkertijd verklaart u nog dat ze het momenteel goed stellen (CGVS, p.7). Indien u daadwerkelijk een doelwit van de taliban zou vormen, kan redelijkerwijs worden verwacht dat laatstgenoemde uw familie zou blijven lastigvallen. Dat de taliban die u verdacht van spionage uw familie voor het overige ongemoeid liet klemt opnieuw met de door u ingeroepen vrees.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het gegeven dat uw vader volgens uw verklaringen in het verleden ooit gediend heeft binnen het toenmalige Afghaanse leger evenmin volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming (CGVS p. 14). Zoals eerder uiteengezet kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw vluchtaanleiding uit Afghanistan. U haalt nergens aan dat u of uw familie louter omwille van het vroegere profiel van uw vader ooit gevisieerd werd door de taliban. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat uw vader diende ten tijde van Najib (ullah), met andere woorden in de vorige eeuw. Aangezien uw vader na zijn dienstperiode nog decennialang in Afghanistan is blijven wonen, en dit tot op heden, is het duidelijk dat u hieruit geen vrees kunt puren. Evenmin verwijst u naar enige andere moeilijkheden die uw vader zelf zou gekend hebben met de taliban. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u om deze reden een gegronde vrees dient te koesteren.

Tot slot merkt het CGVS ook nog op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gezegd zijnde heeft u in Bulgarije (en vermoedelijk ook in Roemenië) wel reeds een aanvraag om internationale bescherming ingediend, nadat uw vingerafdrukken er werden afgenomen. Het feit dat u in Bulgarije uw asielprocedure niet hebt afgewacht en besloot verder te reizen naar België en u alsook heeft nagelaten om in een van de andere Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Uw advocaat werpt op dat u bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou ondervinden omwille van uw verblijf in Europa en verwoordt dit als volgt: "zoals u hoort kan meneer niet terugkeren naar Afghanistan om vervolgens te worden vermoord door de taliban. Hij weigerde deel te nemen aan jihad, vermoedelijk zal hij gezien worden als een verrader omdat hij vluchtte naar Europa (CGVS p. 21)." Uit de beschikbare landeninformatie EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-april-2022>) kan niet worden afgeleid dat het louter gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Uit deze informatie blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Zelf haalt u een dergelijke vrees ook niet aan. Dit betreft dan ook een blote bewering van uw advocaat.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het niet geloofwaardig dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer, zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet worden toegekend.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Uw originele taskara evenals de kopieën van de taskara's van uw ouders vormen hoogstens een indicatie van uw identiteit dewelke heden niet ter discussie wordt gebracht door het CGVS. Ook de andere documenten die u voorlegt met name uw origineel schooltranscript en originele medische documenten (zie infra) kunnen geen ander licht werpen op voorgaande beoordeling. Deze vormen geen bewijs van uw ingeroepen vrees. Aangaande de foto's van dorpelingen die omkwamen in jihad en de foto's van uw omgeving, die u neerlegt, dient opgemerkt dat ook deze niet volstaan om uw asielrelaas te bewijzen. Foto's geven slechts een bepaald beeld weer, maar zeggen niets over de exacte omstandigheden waarin de foto's werden genomen. Deze foto's vormen evenmin een bewijs van uw persoonlijke vervolging. Deze foto's werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS. Er moet hierbij immers worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Voorts verklaarde u ook dat u tuberculose hebt en u hiervoor in België wordt behandeld (CGVS p. 3). Met betrekking tot uw medische moeilijkheden, dient u zich voor de beoordeling hiervan te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te

tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die

volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede

waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker merkt vooraf op dat zijn identiteit en nationaliteit niet worden betwist.

Inzake de weigering van de vluchtelingenstatus betwist verzoeker dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn. Met betrekking tot het standpunt van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen niet zouden overeenstemmen met de beschikbare objectieve landeninformatie omdat er geen gedwongen rekrutering door de taliban zou plaatsvinden, stelt verzoeker dat dit afhankelijk is van de definitie die wordt gehanteerd van 'vrijwillige' of 'gedwongen' rekrutering. Verzoeker leidt dit af uit een rapport van Landinfo (Noorwegen) en uit een rapport van UNHCR uit 2012. Op basis van zijn verklaringen stelt verzoeker dat hij nooit heeft gezegd dat hij onder dwang werd meegenomen, maar wel dat men heeft willen indoctrineren en rekruteren via religieuze netwerken, zoals de madrassa's, hetgeen wel overeenkomt met de rekruteringsstrategieën die in het rapport van Landinfo worden beschreven. Op basis van een rapport van UNHCR stelt verzoeker dat diegenen die zich verzetten tegen de rekruteringsmechanismen van de taliban, in gebieden die onder hun effectieve controle staan, riskeren gestraft of gedood te worden. Verzoeker verwijst hierbij naar zijn verklaringen dat zijn regio van herkomst onder controle van de taliban stond. Door plots niet meer naar de moskee te gaan, heeft verzoeker duidelijk verzet geuit tegen de lokale taliban, zo stelt verzoeker, waardoor hij, zeker na zijn vlucht naar het buitenland, als ongelovige zal worden aanzien. Verzoeker besluit dat zijn relaas niet strijdig is met de objectieve informatie.

Verzoeker stelt betreffende de rekruteringspogingen dat alle jongeren in het dorp daaraan onderhevig waren en dat het niet mogelijk was eraan te ontsnappen. Naar aanleiding van de rekruteringspogingen die hij zelf ervoer, stelt verzoeker dat hij niet twee maal, maar meerdere keren persoonlijk werd aangesproken, maar slechts twee keer op een dwingende manier.

Naar aanleiding van de opmerking in de bestreden beslissing dat het onduidelijk is waarom verzoeker gerekruteerd zou worden omdat zijn vader in het leger heeft gediend, preciseert verzoeker dat zijn vader tientallen jaren geleden in het leger diende, onder Najibullah, in de (vroeg) jaren '90 en dat hij sindsdien landbouwer is. Betreffende het gebrek aan details over de opdracht die hij moest uitvoeren, zet verzoeker uiteen dat hij na een training van drie à vier maanden in Kunduz een zelfmoordaanslag diende te plegen op het districtshuis. Voor zover de commissaris-generaal het onlogisch acht dat verzoeker werd uitgekozen om de zelfmoordaanslag te plegen, stelt verzoeker dat vele vrijwillige rekruten reeds gedood werden en dat men verzoeker verkoos boven iemand die actief gevochten zou hebben voor de taliban.

Verzoeker verklaarde ook dat hij, toen hij in Iran verbleef, verdacht werd van verklikking aan de overheid omdat er een raid plaatsvond in het dorp waarbij vijf talibanleden, die verzoeker niet kende, omkwamen. In de beslissing werd vastgesteld dat zijn verklaringen weinig doorleefd zijn. Thans verduidelijkt verzoeker dat de locatie van de aanval, Kachra, ook deel is van zijn dorp dat wat verderaf gelegen is. Hij stelt dat het moeilijk uit te leggen is waarom hij precies verdacht wordt van verklikking, maar dat dit te wijten is aan de chronologie van de feiten, omdat hij enkele dagen daarvoor vertrokken was, nadat hem werd gevraagd de zelfmoordaanslag te plegen. Hij maakte van deze verdenking niet eerder melding, zo vervolgt verzoeker, omdat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om de feiten in het kort weer te geven. Hij vermeldde dit niet bij het opmaken van de fiche NBMV, zo oppert verzoeker, omdat deze registratie een andere doelstelling heeft, en hij niet de mogelijkheid kreeg uit te leggen waarom hij vandaag niet naar Afghanistan kan terugkeren.

De commissaris-generaal acht het ongeloofwaardig dat de familie van verzoeker na bemiddeling door de dorpsoudsten met rust gelaten werd. Indien hij werkelijk een doelwit van de taliban zou vormen, zou zijn familie sterker gevisieerd worden. In zijn middel verduidelijkt verzoeker dat zijn vader niet meer werd lastiggevallen omdat het een oude man is en het cultureel niet wordt aanvaard dat oudere personen lastig worden gevallen. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de verwerende partij geen rekening houdt met de culturele context.

Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoeker bij zijn reis verschillende Europese landen doorkruiste zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en het resultaat van zijn procedure in Bulgarije niet afwachtte, stelt verzoeker dat de grote meerderheid van asielzoekers in België eerst in andere

Europese lidstaten passeert en dat hij naar België kwam omwille van zijn nood aan medische verzorging. Volgens verzoeker is dit geen doorslaggevend element.

Aangaande de machtsovername door de taliban en zijn verwestering wijst verzoeker op het gegeven dat hij Afghanistan in 2019 verliet en hij zich aanpaste aan de westerse levensstijl door Nederlands te leren, actief te zijn op sociale media, aan sport te doen, zich op een westerse manier kleedt en gedraagt en perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Verzoeker stipt aan dat hij uit een progressieve familie komt omdat hij jarenlang naar school is geweest en zijn vader voor het voormalige Afghaanse leger heeft gewerkt. Verzoeker acht bijgevolg een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk, gezien de machtsovername en het risico om als 'afvallige' te worden beschouwd. Verzoeker verwijst hierbij naar de UNHCR-*guidelines* van 2018 en het rapport van de antropologe F. STAHLMANN waaruit blijkt dat terugkeerders vaak het slachtoffer zijn van discriminatie, uitsluiting en geweld en zelfs worden vermoord. Verzoeker stipt aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de situatie van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Uit een artikel van september 2021 van www.infomigrants.net leidt verzoeker af dat de situatie voor terugkeerders nog is verslechterd na de machtsovername. Ook de informatie waarop de verwerende partij zich baseert, met name de EASO Country Focus van januari 2022 en de EUAA Country Guidance van april 2022, is volgens verzoeker heel somber wat de situatie van terugkeerders betreft. Verzoeker stelt dat de beslissing voorbarig is omdat de informatie over terugkeerders verontrustend is en verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 29 april 2020 betreffende de erkenning van een Afghaanse Hazara. Verzoeker brengt de principes in herinnering dat de vluchtelingenstatus een gegronde vrees voor vervolging vereist, maar dat er ook een subjectief element meespeelt en stelt dat het voor hem onmogelijk is, omwille van zijn persoonlijkheid, om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken.

Wat het voordeel van de twijfel betreft, verwijst verzoeker naar rechtspraak over de toepassing ervan. Volgens verzoeker werd hem geen voordeel van de twijfel gegund omdat de algehele ongeloofwaardigheid van het relaas werd geconstateerd, maar de argumenten van de verwerende partij dienaangaande werden weerlegd, waardoor hij hiervoor opnieuw in aanmerking komt.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet gaat verzoeker in op de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban. Zo is verzoeker van oordeel dat de algemene precaire socio-economische situatie in Afghanistan wel degelijk wordt veroorzaakt door de gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker overloopt de rechtspraak van het EHRM betreffende de toepassing van artikel 3 van het EVRM op socio-economische situaties en vergelijkt specifiek de uitspraken van het Hof van Justitie in de zaak Sufi en Elmi met deze in de zaak SHH. Het Hof stelde in die laatste zaak dat de situatie in Afghanistan in 2013 aanzienlijk anders was dan de situatie in Somalië in 2011. Naar het oordeel van verzoeker is de situatie in Afghanistan na de machtsovername in veel opzichten vergelijkbaar met de situatie in Somalië. Verzoeker brengt in herinnering dat een beroep op artikel 48/4, §2, b), en dus op artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, vereist dat de humanitaire crisis het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM bereikt en dat dit het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van overheids- of niet-overheidsactoren. Deze voorwaarden zijn volgens verzoeker vervuld, waardoor hij meent in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker herhaalt dat er onvoldoende betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele situatie in Afghanistan omdat vele internationale waarnemers en journalisten het land hebben verlaten. Verzoeker stelt dat uit een rapport van het UNDP uit december 2021, waarin erop wordt gewezen dat de oorspronkelijke aankondigingen van de taliban niet overeenstemmen met de praktijk, blijkt dat hun houding is verstrengd, waardoor internationale partners en regionale leiders de financiële hulpverlening nog niet hebben hervat. Verzoeker wijst ook op de hongersnood die ontstaan is na de machtsovername in 2021. Uit de gegevens en de *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2022 en informatie van het Wereldvoedselprogramma leidt verzoeker af dat vele miljoenen mensen in Afghanistan in voedselonzekerheid leven en bijna alle Afghanen onder de armoedegrens wegzinken. Op basis van internetartikels van www.la-croix.com besluit verzoeker dat de ganse bevolking problemen ondervindt door de humanitaire situatie. Verzoeker stelt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie 'onder andere' veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban. Hierbij bespreekt verzoeker bijvoorbeeld de scholingsperspectieven voor meisjes, die hij illustreert met een bericht uit De Morgen van 24 maart 2022, en die naar zijn zeggen dramatische gevolgen heeft voor de Afghaanse bevolking. Het gegeven dat meisjes niet actief deel kunnen nemen aan het economische leven, legt een hypotheek op de socio-economische situatie in Afghanistan. Het scholingsverbod is dus, zo stelt verzoeker, één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de socio-economische en humanitaire crisis in Afghanistan veroorzaken. Op basis van een blogpost van mevr. C. Querton stelt verzoeker dat het bewind van de taliban gelijkenissen vertoont met het Al Shabaab-regime in Somalië dat bekend staat omwille van zijn gebrek aan respect voor de mensenrechten. Verzoeker bespreekt de buitengerechterlijke executies die plaatsvinden, de overheidsuitgaven voor militaire- en

veiligheidsdoeleinden, de corruptie, enz. Uit een rapport van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties leidt verzoeker af dat de taliban een grote verantwoordelijkheid dragen, waardoor redelijkerwijs niet kan worden geconcludeerd dat de humanitaire crisis niet door de gedragingen van de taliban zou worden veroorzaakt.

Betreffende de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beweert verzoeker dat er in Afghanistan sprake is van een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld. Volgens verzoeker is er onvoldoende informatie over de realiteit ter plaatse en wordt deze gemanipuleerd sinds de taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker stelt op basis van de UNHCR Guidance Note van februari 2022 dat veel media sinds de machtsovername verplicht werden hun werk stop te zetten waardoor met de nodige voorzichtigheid dient te worden omgegaan met cijfers, statistieken en bronnen over de veiligheidssituatie. Verzoeker stelt dat er wel degelijk burgers zijn die slachtoffer worden van het willekeurig geweld. In dit verband belicht hij informatie van Amnesty International en UNHCR waaruit blijkt dat er in de aanloop en de nasleep van de machtsovername in 2021 een aanzienlijk aantal burgerslachtoffers vielen. Hij betwist het standpunt van de commissaris-generaal dat het niveau van het willekeurig geweld in de periode na de machtsovername sterk zou zijn afgenomen omdat de taliban gewelddadige praktijken handhaven, de rechten van minderheden en vrouwen met de voeten treden en er nog gewelddadige groepen actief zijn. De situatie is volgens verzoeker nog steeds zorgwekkend, maar minder gedocumenteerd. Verzoeker citeert uit een *Country Policy and Information Note* over Afghanistan van het Britse Home Office van april 2022 waarin het gebruik van (gericht) geweld door ISKP wordt behandeld. Verzoeker stelt dat het verdwijnen van de overheid niet tot gevolg heeft dat er geen gewapend conflict meer bestaat en stelt op basis van een internetartikel van de *eumigrationlawblog* dat er nog steeds sprake is van een asymmetrisch conflict tussen de taliban enerzijds en ISKP, het *National Resistance Front* en andere facties anderzijds. De terugtrekking van de westerse troepen heeft ervoor gezorgd dat het land nu overgeleverd is aan terroristische groeperingen, waarbij doelgericht geweld wordt gepleegd dat aanleiding geeft tot *collateral damage* waarvan burgers het slachtoffer worden. Volgens verzoeker voldoet de situatie in Afghanistan aan de definitie van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de verwijzing naar het rapport van OSAR van 26 maart 2021 betreffende de risico's verbonden aan verwestering (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2. De verwerende partij maakte op 21 februari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 21 februari 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

2.3. Verzoeker maakte op 27 februari 2024 een aanvullende nota over waarin hij wijst op zijn perfecte integratie die hij ondersteunt met zijn tewerkstelling via uitzendarbeid in de Volvo-fabriek in Gent tot januari 2024 en zijn huidige tewerkstelling via Ago-interim bij verschillende bedrijven (Aanvullende nota verzoeker, 27 februari 2024, bijlage 1). Verzoeker benadrukt dat hij ondertussen vijf jaar afwezig is uit Afghanistan. Hij stelt dat zijn neef in januari 2024 werd doodgeschoten door de taliban toen hij volleybal speelde en dat hem hetzelfde lot wacht (Aanvullende nota verzoeker, 27 februari 2024, bijlagen 2 en 3).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel onder andere de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan; het houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen, dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *“afdoende”* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Uit de bespreking in het middel blijkt evenwel dat verzoeker de motieven kent die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen aangezien hij hieromtrent in zijn middelen inhoudelijke kritiek formuleert, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1,

A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad, zoals verzoeker in zijn middel bevestigt, dat zijn herkomst uit Afghanistan, meer specifiek uit het Alishang-district in de provincie Laghman (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten CGVS, Vragenlijst CGVS, 26 november 2021) niet wordt betwist.

5.1.3. Verzoeker koppelt zijn vrees voor vervolging aan (gedwongen) rekrutering door de taliban, die door de commissaris-generaal ongeloofwaardig wordt geacht. Er bestaat betwisting over de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker betreffende de wijze waarop de lokale talibanleider, A. M., hem trachtte te rekruteren voor de jihad.

5.1.4. Verzoeker verklaarde blijkens de gegevens van het administratief dossier dat de taliban hemzelf en zijn klasgenoten onder druk zetten om een training te volgen in de provincie Kunduz om naderhand een bomaanslag te plegen in de districtshoofdstad (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten CGVS, Vragenlijst CGVS, 26 november 2021). Verzoeker zou zelf ook meermaals persoonlijk aangesproken zijn door de A. M. maar nooit op deze verwoede rekruteringspogingen ingegaan zijn (*ibid.*). Toen zijn vriend I. omgekomen was bij een zelfmoordaanslag op bevel van de taliban, zou verzoeker eind 2019 zijn land van herkomst verlaten hebben (*ibid.*).

Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat de jongeren in het dorp geen keuze hadden en de taliban moesten vervoegen (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2023, p.13). In geval van weigering zouden ze vermoord worden (*ibid.*). Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat ze eerst probeerden je te overtuigen en als dat niet gebeurde, je vermoord werd (*ibid.*). Volgens verzoeker kon niemand weigeren (*ibid.*). Luidens de verklaringen van verzoeker sloten de jongeren in het dorp zich - al dan niet onder dwang - aan bij de taliban en vonden velen de dood in gevechten of aanslagen (*ibid.*, p. 11-12). Verzoeker kende niemand die weigerde in te gaan op de uitnodiging van de taliban omdat die dan het land verlieten (*ibid.*, p. 13). Verzoeker verklaarde dat zijn familie niet taliban-gezind was. Zijn vader had destijds onder Najibullah in het leger gediend en wilde dus niet dat zijn zoon zich bij hen aansloot (*ibid.*, p. 14). Volgens verzoeker was niemand van zijn familie bij de taliban. Ondanks het feit dat er in zijn regio voldoende vrijwilligers waren die zich aansloten, stelde verzoeker dat hij verplicht werd hen te vervoegen omdat hij de oudste zoon was (*ibid.*, p. 18).

5.1.5. De Raad merkt samen met de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op dat de verklaringen van verzoeker over de handelswijze van de taliban in zijn dorp niet sporen met de beschikbare landeninformatie, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas in belangrijke mate op de helling zet. Zo stelde verzoeker dat de taliban de totale controle hadden in zijn dorp en de omliggende dorpen en dat er geen overheidscheckpoints waren (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2023, p.12).

Uit de beschikbare landeninformatie, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, blijkt dat de taliban via lokale netwerken, tribale banden en clanloyauteit jongeren proberen te overhalen zich bij hen aan te sluiten, terwijl de door verzoeker geschetste gedwongen rekrutering door de taliban zeldzaam is (EASO *Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups*, September 2016, p. 22). Gedwongen rekrutering is, in weerwil van verzoekers bewering in zijn middel, nagenoeg uitgesloten in gebieden waar de taliban de overhand had en er geen gebrek was aan vrijwilligers, zoals volgens zijn eigen verklaringen het geval lijkt te zijn in zijn herkomstregio (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 62). Ook bij de uitbouw van een ‘regulier’ leger door de taliban ten tijde van de machtsovername kon geen informatie worden gevonden over gedwongen rekrutering door de taliban (EUAA *COI Report Afghanistan – Targeting of Individuals*, augustus 2022, p. 190). De commissaris-generaal wijst er in zijn beslissing op dat ook de door verzoeker gebruikte bewoordingen laten uitschijnen dat de taliban in zijn dorp niet dienden over te gaan tot gedwongen rekrutering. Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat het weinig aannemelijk is dat de taliban ertoe zouden overgaan om verzoeker (onder dwang) te rekruteren, omdat het duidelijk was dat verzoeker het gedachtengoed van de taliban niet deelde en eerder overheidsgezind was, hetgeen wordt bevestigd door het feit dat zijn vader in een ver verleden in het leger had gediend.

5.1.6. In zijn verzoekschrift tracht verzoeker aannemelijk te maken dat er wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering. In het door verzoeker aangehaalde rapport van Landinfo van 29 juni 2017 wordt evenwel nergens bevestigd dat er sprake is van gedwongen rekrutering, maar wordt gesteld dat de overtuigingsmethodes die door de taliban worden aangewend soms als dwang kunnen worden gepercipieerd

omdat het bijzonder moeilijk is om zich openlijk te verzetten tegen de taliban. In dit rapport van Landinfo wordt uitdrukkelijk gesteld dat het standpunt van UNHCR, dat er wel sprake zou zijn van gedwongen rekrutering in gebieden waar anti-overheidsgroepen de overhand hebben, feitelijke grondslag mist. Verzoeker brengt bijgevolg geen landeninformatie aan die zijn standpunt schraagt dat de taliban jongeren onder bedreiging met de dood zouden willen overhalen tot deelname aan de jihad. De Raad brengt de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie in herinnering dat de vrees voor vervolging 'gegrond' dient te zijn. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506), hetgeen te dezen niet het geval is.

In zijn middel tracht verzoeker naar aanleiding van de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zijn eerdere verklaringen betreffende het dwangaspect van de rekrutering af te zwakken en een *a posteriori* uitleg te verschaffen waarom de taliban hem, ondanks het profiel van zijn vader, alsnog zouden willen inlijven. Het blijft evenwel volstrekt onaannemelijk dat de taliban, die in de gebieden die onder hun controle stonden over voldoende vrijwillige rekruten beschikten, verzoeker, van wie de loyaliteit geenszins gegarandeerd was, zouden willen rekruteren en hem de opdracht zouden toevertrouwen een zelfmoordaanslag te plegen in de districtshoofdstad. In zijn middel probeert verzoeker te laten geloven dat de taliban liever hem zouden opofferen dan een overtuigde eigen militant, hoewel verzoeker eerder, tijdens het persoonlijk onderhoud, had verklaard geen idee te hebben waarom ze hem de geschikte persoon vonden om deze zelfmoordaanslag uit te voeren (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2023, p.17). Deze *post factum* uitlegging van verzoeker is niet bij machte het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas op te heffen.

Op basis van het geheel van de gedane vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen rekrutering van verzoeker door de taliban, hoewel verzoeker dit als rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst aanduidde.

5.1.7. Hoewel verzoeker hiervan eerder geen melding maakte tijdens het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde hij tijdens het persoonlijk onderhoud plots dat er na zijn vertrek, tijdens zijn verblijf in Iran, een *raid* plaatsvond nabij zijn dorp door speciale eenheden waarbij 5 talibanstrijders omkwamen (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2023, p.15). Verzoeker werd ervan verdacht verantwoordelijk te zijn voor verklikking. A.M. en enkele andere talibanleden zouden zijn vader hebben vastgehouden en ermee gedreigd hebben zijn zoon te vermoorden omdat hij informatie, die aanleiding zou hebben gegeven tot de *raid*, zou hebben doorspeeld aan de overheid (*Ibid.*).

5.1.8. De Raad stipt aan dat verzoeker deze vervolgingsfeiten voor het eerst naar vorebracht tijdens het persoonlijk onderhoud, meer dan twee jaar na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming, waardoor ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid ervan. Bovendien kon verzoeker, blijkens zijn verklaringen, bijzonder weinig details verstrekken over de duur van de *raid*, over wat er exact gebeurd was en welke talibanstrijders er precies de dood vonden (*Ibid.*, p. 19-20). Verzoeker stelde de omgekomen strijders niet persoonlijk te kennen en wist enkel dat het geen dorpsgenoten waren (*Ibid.*). Aangezien verzoeker zijn land van herkomst reeds had verlaten en dus niet op de hoogte kon zijn van de activiteiten van de taliban in zijn dorp en ook weinig informatie had over de *raid* in zijn dorp, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de commissaris-generaal concludeert dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker er naar aanleiding van deze *raid* van verdacht zou worden een spion voor de overheid te zijn.

A. M., de lokale talibanleider, zou na de *raid* bij verzoeker thuis een bezoek hebben gebracht en verzoeker met de dood hebben bedreigd (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2023, p.15), terwijl zijn familie (vader en broers) na bemiddeling door de dorpsoudsten geen verdere problemen meer zou hebben gekend (*Ibid.*, p. 15 en 21). Verzoeker bevestigde uitdrukkelijk dat zijn familie nog steeds op hetzelfde adres verblijft en het goed stelde ten tijde van het persoonlijk onderhoud (*Ibid.*, p. 6-7). Het is weinig aannemelijk dat de taliban, gelet op het profiel van verzoekers familie, die mede verantwoordelijk zouden kunnen worden geacht voor de *raid* op de taliban, geen verdere problemen zouden kennen, terwijl verzoeker zelf wel zou worden omgebracht als hij wordt gevonden.

In zijn middel stelt verzoeker dat zijn vader met rust gelaten werd omdat hij een oudere man was. Hij verwijt de commissaris-generaal geen rekening te houden met de culturele context, maar schijnt zich hier zelf evenmin bewust van te zijn omdat hij geen plausibele verklaring aanreikt waarom de taliban zich bijvoorbeeld niet zou wreken op verzoekers (jongere) broers, die zelfs fysiek aanwezig waren op het ogenblik dat A. M. zijn dreigementen uitte. Zoals de commissaris-generaal terecht in zijn beslissing aanstipt, zou verzoekers familie sterker gevisieerd worden indien zij werkelijk onder de negatieve aandacht van de taliban zou zijn gekomen in de nasleep van de *raid* in het dorp.

5.1.9. De Raad treedt verzoeker bij waar hij oppert dat zijn traject door Europa alvorens in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zijn nood aan medische verzorging geen doorslaggevende elementen vormen om zijn verzoek af te wijzen. In de bestreden beslissing worden deze elementen overigens ook niet als doorslaggevend aangestipt.

De Raad acht het wel opmerkelijk dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België op 28 april 2021 een geboortedatum opgaf (28 februari 2005) waarbij hij verklaarde 16 jaar oud te zijn. Verzoeker werd daardoor ten onrechte als niet-begeleide minderjarige vreemdeling werd geregistreerd. Bij de indiening van zijn eerste verzoek om internationale bescherming binnen de Europese Unie op 28 augustus 2020 te Pastrogor (Bulgarije), gaf hij immers een andere geboortedatum op (6 februari 2001), waaruit blijkt dat hij toen reeds ruim 19,5 jaar oud was (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, *Eurodac Search Result*, 28 april 2021). Aangezien verzoeker dus niet onwetend kon zijn betreffende zijn meerderjarigheid en de geboortedatum die hij in België opgaf méér dan 4 jaar verschilt met de door hemzelf eerder opgegeven datum, kan hij de fout in zijn personalia niet louter toeschrijven aan zijn gezondheidstoestand. Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker uitdrukkelijk dat hij op dat ogenblik 22 jaar oud was (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2013, p. 6). Uit de leeftijd die verzoeker in Bulgarije opgaf, blijkt trouwens dat hij reeds meerderjarig was toen hij Europa inreisde en wellicht ook toen hij zijn land van herkomst verliet. Bovendien spoort de geboortedatum die hij in Bulgarije opgaf meer met de resultaten van het leeftijdsonderzoek en de beslissing van de dienst Voogdij van 12 oktober 2021, waartegen verzoeker geen beroep instelde. Aangezien blijkt dat verzoeker zelf in Bulgarije een 'correcte' geboortedatum opgaf, kon de commissaris-generaal terecht concluderen dat verzoeker *"zich bewust gevoelig jonger probeerde voor te doen"* bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België, hetgeen een belangrijke impact heeft op verzoekers algehele geloofwaardigheid.

5.1.10. Verzoeker koppelt zijn vrees voor vervolging in zijn middel ook voor het eerst aan het gegeven dat hij zich zou hebben aangepast aan een westerse levensstijl. Verzoeker levert echter geen concreet bewijs van zijn beweerde activiteiten op sociale media of afwijkende kledingstijl die zouden wijzen op verwestering door toedoen van zijn afwezigheid uit Afghanistan gedurende vijf jaar, maar levert middels zijn aanvullende nota van 27 februari 2024 bewijzen aan van zijn integratie door zijn tewerkstelling.

De Raad stelt vast dat duidelijk gebleken is dat verzoeker meerderjarig was toen hij uit Afghanistan vertrok, zodat hij niet aantoonde dat hij zijn vormende levensjaren in het Westen zou hebben doorgebracht. Hij verblijft ondertussen een drietal jaar in België en toont niet aan dat hij daadwerkelijk ontworteld zou zijn omdat hij blijkens zijn verklaringen nog geregeld contacten onderhoudt met zijn familie, in het bijzonder zijn schoonbroer in Afghanistan (AD stuk 4, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud 31 mei 2023, p. 9). Verzoeker stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn godsdienst de *"Islam"* is, dat hij *"soenniet"* is en dat hij etnisch van Pashtun-origine is (AD, stuk 4, Bijkomende Informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 31 mei 2013, p. 6). Verzoeker kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een arrest van de Raad van 29 april 2020 betreffende de erkenning van een Afghaanse Hazara aangezien dit onmogelijk op zijn persoonlijke situatie kan worden betrokken.

Meer in het algemeen stelt de Raad met betrekking tot de terugkeer van Afghanen na een verblijf in Europa, op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat over mensen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en

voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de

tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In haar aanvullende nota van 21 februari 2024 gaat de verwerende partij in op de behoefte aan internationale bescherming in geval van een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, onder andere op basis van de recente COI Focus: *“Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023. In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij het volgende:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023 kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief

gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Uit de analyse blijkt in elk geval dat verzoekers standpunt, dat elke terugkeerder vervolging riskeert omdat de Taliban deze automatisch als 'afvallige' zouden beschouwen, bezwaarlijk kan worden gevolgd. Het rapport van OSAR, waarnaar verzoeker in de bijlagen van zijn verzoekschrift verwijst (Verzoekschrift, bijlage 3), is

gelijklopend met de informatie die de commissaris-generaal in zijn beslissing en in zijn aanvullende nota aanwendt. Door in zijn aanvullende nota te wijzen op zijn tewerkstelling (Aanvullende nota verzoeker, 27 februari 2024, bijlage 1), slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij in het oog springende gedragingen of uiterlijkheden vertoont die ervoor zorgen dat de re-integratie in de Afghaanse samenleving sterk zou worden bemoeilijkt. Hij toont ook niet aan dat tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België een toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker brengt in zijn aanvullende nota aan dat zijn neef in januari 2024 koelbloedig door de taliban zou zijn vermoord omdat hij zich niet aan de voorschriften van de taliban hield (Aanvullende nota verzoeker, 27 februari 2024, bijlagen 2 en 3), hoewel uit een bericht van een nieuwssite op een sociaal medium zou blijken dat het incident verband hield met een gevecht tijdens een volleybalwedstrijd. De Raad stelt vast dat op basis van de door verzoeker aangeleverde *screenshot* van een persbericht en de foto's onmogelijk de familieband van verzoeker met de afgebeelde persoon of het verband tussen de foto's en het (onjuiste) persbericht kan worden opgemaakt. Verzoeker kan deze elementen in geen geval aanwenden om aan te tonen dat hij een risico zou lopen omwille van (gepercipieerde) verwestering.

5.1.11. Verzoeker houdt in zijn middel een theoretisch betoog betreffende de toepassing van het voordeel van de twijfel en pleit voor een toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn geval omdat hij de argumenten inzake de ongeloofwaardigheid van zijn relaas zou hebben weerlegd. De Raad merkt echter op dat, onder andere gelet op de misleidende verklaringen van verzoeker over zijn leeftijd en het gebrek aan overeenstemming van zijn relaas met de beschikbare landeninformatie niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4 van de vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel te kunnen toestaan.

5.1.12. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker artikel 2 van het EVRM geschonden acht, doch geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde problemen met de taliban omwille van zijn vrees voor gedwongen rekrutering.

5.2.4. In zijn middel betoogt verzoeker dat de humanitaire gevolgen van de machtsovername door de taliban als 'ernstige schade' kan worden gekwalificeerd in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". De terminologie uit deze verdragsbepaling is identiek aan de bewoordingen van de definitie van 'ernstige schade' in de zin van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, en dus van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dat hiervan de omzetting vormt.

Deze vorm van 'ernstige schade' dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerlei objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Hoewel verzoeker in zijn middel beweert dat er onvoldoende actuele landeninformatie voorhanden is, blijkt na lectuur van alle beschikbare gegevens die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, niet dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens

waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn niet doorslaggevend. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C-901/19, pt. 25).

5.2.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, betoogt verzoeker in zijn middel dat er actueel in Afghanistan wel degelijk een uitzonderlijke situatie bestaat waarbij burgers slachtoffer worden van willekeurig geweld. Hierbij baseert verzoeker zich enerzijds op de vaststelling dat er rond de machtsovername van 2021 een aanzienlijk aantal burgerslachtoffers vielen en anderzijds op het gegeven dat de veiligheidssituatie sedert de machtsovername veel minder wordt gedocumenteerd. Verzoeker stelt dat het land nu overgeleverd is aan terroristische groeperingen die elkaar bestrijden en dat het beleid van de taliban inzake vrouwenrechten, rechten van minderheden aanleiding geeft tot een zorgwekkende situatie.

In haar aanvullende nota heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage van augustus en november 2022 en de EUAA *Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

"Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met

meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

5.2.6. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er actueel in Afghanistan sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker slaagt er niet in de vaststelling te weerleggen dat het algemene geweldsniveau in Afghanistan in vergelijking met de periode vóór de machtsovername gevoelig is gedaald. Dit neemt evenwel niet weg dat er door toedoen van confrontaties tussen bepaalde groepen en door gerichte aanslagen burgerslachtoffers te betreuren zijn. In de meest recente “*Country Guidance Afghanistan*” van het EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. Uit de laatste *Country Guidance* van het EUAA blijkt dat er in de provincie Laghman nog wel geregeld gewelddadige incidenten plaatsvinden tussen ISKP en de taliban of tussen het Pakistaanse leger en de taliban, maar dat deze hoofdzakelijk gericht van aard zijn, waardoor zij niet zonder meer als ‘willekeurig geweld’ kunnen worden gekwalificeerd. Deze aanslagen veroorzaken soms onbedoeld burgerslachtoffers (*collateral damage*). Deze *collateral damage* kan wel als willekeurig geweld bestempeld worden, maar uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat dit (willekeurig) geweld een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Verzoeker is een valide jongeman, die weliswaar gezondheidsproblemen heeft ervaren omwille van een TBC-infectie (AD, stuk 5, Documenten, Medische documenten), die behandeld is en waarvan hij ter terechtzitting stelt genezen te zijn, maar hij toont niet aan dat dit tot gevolg zou hebben dat er persoonlijke omstandigheden zijn die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet verhogen.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen, dan wel bepaalde rechtmatige verwachtingen van verzoeker niet zou hebben gehonoreerd. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van het vertrouwensbeginsel en/of de (formele) motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN